

Tacitus este scriitorul cel mai modern din întreaga Antichitate.

—E. LOVINESCU

Publius Cornelius Tacitus (55–118 p.Chr., Roma), istoric și om politic roman, a început să scrie odată cu instalarea pe tron a lui Nerva. Între 96 și 98 alcătuiește *Dialogus de oratoribus* (*Dialogul despre oratori*), iar în 98, *Germania*, monografie etnografică, în care atrage atenția asupra pericolului reprezentat de germani pentru Imperiul Roman. În același an, scrie *Agricola*, elogiu funebru al socrului său, dar și atac mascat la adresa lui Domițian. Redactarea marilor sale opere, *Historiae* (*Istории*) și *Annales* (*Anale*), a urmat după anul 100. Prima cuprinde evenimentele de la moartea lui Nero până la moartea lui Domițian. *Analele* istorisesc faptele întâmplate de la moartea lui Augustus până în anul 66. Serios și scrupulos în documentare, profund în analizele psihologice, dramatic și adesea tragic în prezentarea evenimentelor, Tacitus este, fără îndoială, nu numai cel mai mare istoric roman, ci și un mare artist al cuvântului.

Gheorghe Guțu (1906–1994), clasicist, istoric literar și traducător, a urmat cursurile Liceului „Gheorghe Șincai” din București. După absolvirea Facultății de Filologie Clasică și Romanică la București (1928), și-a început cariera didactică la liceul din Târgoviște, apoi la Seminarul Pedagogic Universitar din Cluj, precum și la Seminarul Pedagogic Universitar „Titu Maiorescu” din București (1940–1948). Numit profesor de latină și elină la Liceul Clasic Mixt (1948–1956), profesorul Gheorghe Guțu, înzestrat, pe lângă erudiție, cu har pedagogic, a format, timp de 40 de ani, specialiști de renume în filologia clasică. Și-a încheiat cu succes activitatea pedagogică în calitate de conferențiar la Institutul Pedagogic București (1961–1971). Pasiunea sa pentru cunoașterea Antichității latine s-a manifestat nu numai prin alcătuirea manualelor școlare, a culegerilor de texte destinate studenților, a articolelor publicate în revista *Studii clasice*, a monografiilor, precum *Seneca, viața, timpul și opera morală* (1944, 1999, Humanitas, 2021) sau *Publius Vergilius Maro, studiu literar* (1970), cât mai ales prin traduceri însoțite de ample analize literare și istorice: *Seneca, Scrisori către Luciliu* (1967, Humanitas 2020; lui Seneca i-a dedicat și o monografie: *Lucius Aeneus Seneca. Viața, timpul și opera morală* (1994, Humanitas, 2021); *Cicero, Filipice* (1968), *Dimitrie Cantemir, Descriptio Moldaviae* (1971), *Opere* (1973); *Quintilian, Arta Oratorică* (1974), *Iuvenal, Satire* (1986); *Tacitus, Anale* (Humanitas, 1995). O contribuție lexicografică esențială rămâne *Dicționarul latin-român* (1983, Humanitas 2003, 2023), o unealtă indispensabilă pentru cunoașterea limbii și culturii latine.

CORNELIUS TACITUS

ANALE

TRADUCERE DIN LIMBA LATINĂ,
INTRODUCERE ȘI NOTE
DE GHEORGHE GUȚU

TABEL CRONOLOGIC
DE DIONISIE PÎRVULOIU

CONFRUNTAREA TEXTULUI
A FOST REALIZATĂ
DE GABRIELA CREȚIA

HUMANITAS

© HUMANITAS, MMXXV, PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Tacitus, Publius Cornelius Anale / Cornelius Tacitus; trad. din lb. latină, introd. și note de Gheorghe Guțu; tab. cron. de Dionisie Pîrvuloiu; confruntarea textului Gabriela Creția. – București: Humanitas, 2025 ISBN 978-973-50-8741-8
I. Guțu, Gheorghe (trad.; pref.; note) II. Pîrvuloiu, Dionisie (tab. cron.)
III. Creția, Gabriela (trad.) 94 821.124

Pe copertă: Francesco Hayez, *Distrugerea Templului din Ierusalim* (detaliu)

© Archivio fotografico G.AVE – su concessione del Ministero della Cultura – Gallerie dell'Accademia di Venezia

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

TIPĂRIT LA BOOKART PRINTING

REDACTARE DIONISIE PÎRVULOIU • COPERTA ANGELA
ROTARU • CONCEPȚIE GRAFICĂ MANUELA MĂXINEANU
RADU GÂRMACEA • CORECTURĂ CRISTINA JELESCU •
DTP FLORINA VASILIU DAN DULGHERU • PRODUCȚIE
VIOREL VOINOVEANU

CUPRINS

<i>Tabel cronologic</i>	7
<i>Introducere</i>	11
<i>Lista abrevierilor</i>	40

ANALE

CARTEA I

[14–15 p.Chr.: Augustus. Tiberius. Germanicus.]	43
---	----

CARTEA A II-A

[16–19: Tiberius. Piso. Tacfarinas. Germanicus.]	105
--	-----

CARTEA A III-A

[20–22: Germanicus, Tacfarinas, Seianus.]	163
---	-----

CARTEA A IV-A

[23–28: Tiberius. Tacfarinas. Seianus. Agrippina.]	216
--	-----

CARTEA A V-A

[29–31: Tiberius. Livia.]	272
-------------------------------------	-----

CARTEA A VI-A

[32–37: Sfârșitul lui Tiberius.]	279
--	-----

CARTEA A XI-A

[47–48: Claudius. Suillius. Corbulo. Messallina.]	319
---	-----

CARTEA A XII-A

[48–54: Claudius și Nero.]	347
--------------------------------------	-----

CARTEA A XIII-A

[54–58: Nero. Britannicus. Corbulo.]	391
--	-----

CARTEA A XIV-A

[59–62: Nero și Agrippina. Corbulo, Boudicca. Octavia.] 433

CARTEA A XV-A

[62–65: Nero. Tiridate. Conspirația lui Piso.] 477

CARTEA A XVI-A

[65–66: Nero, Paetus și Soranus.] 527

TABEL CRONOLOGIC

- 14 Moartea lui Octavian Augustus. Tiberius îi succede la tronul imperial. Agrippa Postumus este executat. Senatul preia atribuțiile Comițiilor. Revolte în Pannonia și Germania. Seianus devine comandant al gărzii pretoriene.
- 15–16 Campania victorioasă a lui Germanicus împotriva lui Arminius. Germanicus avansează înspre Elba, dar este rechemat la Roma. Frontiera este stabilizată. Primul consulat al lui Drusus. Judecata și condamnarea lui Libo. Falsul Agrippa Postumus.
- 17 Triumful lui Germanicus. Plecarea sa în Orient. Revolta lui Tacfarinas în Africa. Regatele Cappadociei și Comagene sunt anexate Imperiului Roman. Moartea lui Ovidius și Titus Livius.
- 18 Al doilea consulat al lui Germanicus. Acesta din urmă îl încoronază pe regele Artaxias în Armenia.
- 19 Germanicus merge în Egipt. Victoria lui Drusus împotriva lui Marobodus în Germania. Moartea lui Germanicus în Siria, cel mai probabil otrăvit. Agrippina revine la Roma.
- 20 Piso se sinucide, fiind acuzat de trădare, precum și că l-ar fi ucis pe Germanicus.
- 21 Al doilea consulat al lui Drusus. Moartea lui Arminius și revolta lui Sacrovir în Gallia.
- 22 Blaesus, unchiul lui Seianus, primește onoruri triumfale pentru victoria împotriva lui Tacfarinas.
- 23 Moartea lui Drusus
- 24 Înfrângerea definitivă a lui Tacfarinas în Africa.
- 25 Trădarea lui Cremutius Cordus.

- 26 Seianus în conflict cu Agrippina. Tiberius, după ce Seianus îi salvează viața la Sperlonga, părăsește Roma și se retrage la Capri. Pilat din Pont devine procurator al Iudeii.
- 28 Moare Iulia, fiica exilată a lui Augustus. Revoltă în Frisia.
- 29 Moartea Liviei. Exilul Agrippinei.
- 31 Căderea lui Seianus în dizgrație. Macro îi ia locul. Moartea lui Nero, fiul lui Germanicus.
- 33 Criză financiară în imperiu. Drusus, fiul lui Germanicus, este executat. Moartea Agrippinei cea Bătrână.
- 34–36 Tulburări politice în Armenia și Parția.
- 37 Moartea lui Tiberius. Caius Caligula îi urmează la tron. Nașterea lui Nero, nepotul celui din urmă. Primul consulat al lui Claudius, fratele lui Germanicus
- 39 Exilul Agrippinei și Livillei, surorile lui Caligula.
- 40 Nașterea Octaviei, fiica lui Claudius.
- 41 Caligula este asasinat. Claudius devine împărat. Exilul lui Seneca.
- 42 Conspirația lui Camillus Scribonianus.
- 43 Expediția militară a lui Claudius în Britannia.
- 44 Triumful lui Claudius în Britannia.
- 48 Execuția Messalinei, soția lui Claudius.
- 49 Claudius se căsătorește cu Agrippina. Seneca este rechemat din exil și devine preceptorul lui Domitius Nero.
- 50 Claudius îl adoptă pe Domitius Nero.
- 51 Revolte în Armenia și Parția.
- 53 Căsătoria lui Nero cu Octavia. Execuția Domitiei Lepida.
- 54 Claudius este otrăvit. Nero devine împărat. Corbulo este trimis ca să pacifice Armenia.

- 55 Moartea lui Britannicus.
Nașterea lui Tacitus în Gallia Cisalpină, într-o familie de cavaleri.
- 58–59 Război cu parții pentru controlul asupra Armeniei.
- 59 Asasinarea Agrippinei.
- 61 Revolta reginei Boudicca în Britannia, reprimată de Paulinus.
- 62 Reactivarea legilor trădării. Nero vede peste tot conspirații. Moartea lui Burrus, comandantul pretorienilor. Nero divorțează de Octavia (executată) și se căsătorește cu Poppaea.
- 64 Marele incendiu de la Roma. Începe construirea palatului Domus Aurea.
- 65 Conspirația lui Piso. Moartea Poppaei.
Seneca și Lucanus sunt condamnați la moarte.
- 66 Mai multe condamnări la moarte, inclusiv Petronius. Nero îl încoronează pe Tiridate rege al Armeniei. Trădarea și moartea lui Thrasea Paetus. Începe revolta iudeilor în Palestina.
- 67 „Turneul” artistic al lui Nero în Grecia.
- 68 Revolta lui Vindex în Gallia. Galba este proclamat împărat. Sinuciderea lui Nero. Vitellius este numit de Galba guvernator al Germaniei Inferior.
- 69 *Ianuarie*: Revolta legiunilor din Germania Superior. Galba îl adoptă ca succesor pe Piso. Fabius Valens, generalul lui Vitellius, trece Alpii cu legiunile sale. Otho este proclamat împărat la Roma de garda pretoriană, iar Galba, Piso și Vinius sunt uciși. Alienus Caecina, alt general al lui Vitellius, pornește și el să treacă Alpii. *Martie*: Trupele lui Otho (conduse de Annius Gallus) se înfruntă cu cele ale lui Vitellius. *Aprilie*: Prima bătălie de la Bedriacum. Otho este înfrânt și se sinucide. Vitellius este recunoscut împărat de senat și se îndreaptă spre Roma. *Iulie*: Vespasian, guvernatorul Iudeii, este proclamat împărat. Mucianus, principalul său susținător, părăsește Siria și se îndreaptă spre Roma, atrăgând de partea sa provinciile din răsărit. *Septembrie*: Iulius Civilis începe răzvrătirea sa în Germania și înfrânge legiunile romane. Generalul flavian Antonius Primus pătrunde în Italia și se îndreaptă spre Roma. *Octombrie*: Flota trece de partea lui Vespasian. Trădarea

generalului vitellian Caecina. Trupele lui Vespasian, conduse de Antonius Primus, îi înfrâng pe vitellieni în a doua bătălie de la Bedriacum. *Noiembrie-decembrie*: Trupele flaviene atacă Roma. Capitoliul este incendiat. Vitellius este executat.

- 70 *Ianuarie*: Lucius Piso, guvernatorul Africii, este ucis. Rebeliunea lui Civilis se extinde, cuprinzând și triburile galilor. *Aprilie*: Titus, fiul lui Vespasian ocupă Palestina, înăbușind revolta, și ajunge în fața Ierusalimului. *Iulie-August*: Răzvrătirea lui Civilis este înfrântă de Petilius Cerialis. *Septembrie*: Vespasian vine la Roma. Titus cucerește și nimicește Ierusalimul.

—D.P.

INTRODUCERE

Despre Cornelius Tacitus, cel mai mare istoric al Imperiului Roman, avem puține informații certe. Istoria vieții și activității lui se reconstituie doar din unele date culese din operele lui sau din ce ne spune prietenul mai tânăr și admiratorul lui constant, Plinius cel Tânăr, în *Scrisorile* pe care i le adresează sau în care vorbește altcuiva despre el, interesante, dar puține (11 la număr), și din alte amănunte răzlețe din scrieri contemporane sau ulterioare. De aici, un câmp larg de conjecturi și ipoteze, materie nesfârșită de probabilități și teze ingenios combinate. În ce privește viața lui Tacitus, nu cunoaștem sigur nici anul nașterii, nici locul, nici părinții din care s-a născut și poziția lor socială, nici anul morții sale; nu-i știm cu siguranță prenumele: într-unul din cele mai vechi codice el este Publius, într-altele de mai târziu Caius și, de multe ori, este omis; autorul este numit doar Cornelius Tacitus sau, simplu, Tacitus. Locul nașterii s-a crezut mai demult că ar fi fost orașul Interamna (Interamnium), azi Terni, din Umbria. Flavius Vopiscus, unul dintre autorii compilației de vieți ale împăraților romani din secolele al II-lea și al III-lea, cunoscută sub numele *Scriptores Historiae Augustae* (*Scriitorii istoriei imperiale*), vorbind despre Marcus Claudius Tacitus, împăratul cu domnie scurtă (275–276 p. Chr.), ne informează că, „deoarece el ar fi zis că este rudă cu istoricul Cornelius Tacitus, a poruncit să i se facă acestuia un bust care să fie așezat în toate bibliotecile și, pentru ca opera lui să nu piară din nepăsarea cititorilor, ea să fie copiată în fiecare an în zece exemplare și să fie la dispoziția tuturor în toate arhivele și bibliotecile“. Cum Tacitus, împăratul, se născuse la Interamna, s-a crezut că istoricul nostru s-ar fi născut aici. Informația a fost de mult abandonată. Părerea cea mai acreditată este că el s-a născut în Gallia Narbonensis (aproximativ Provence de

azi): numele era frecvent în acea provincie. Gallia Narbonensis, supusă de romani în anul 121 a.Chr. și devenită în scurt timp provincie romană, asigura comunicațiile cu Hispania, cucerită după al Treilea Război Punic; procesul de romanizare a decurs foarte repede, înainte ca Gallia întreagă (Franța de azi) să fi fost cucerită de Caius Iulius Caesar (50 a.Chr.). Din prima operă a lui Tacitus, *Dialogus de oratoribus* (*Dialogul despre oratori* sau, mai bine zis, *Dialogul despre elocvență*), vedem că doi mari maestri ai oratoriei pe lângă care Tacitus s-a format, Marcus Aper și Iulius Secundus, erau la origine gali romanizați. Despre ei, Tacitus spune: „Erau cele mai ilustre talente ale forului nostru pe atunci; pe amândoi aceștia eu nu numai că-i ascultam cu ardoare la procese, dar îi însoțeam mereu acasă și în public, dintr-o dorință extraordinară de a mă instrui și cu un fel de pasiune juvenilă”¹.

De altminteri, în acest prim secol al erei noastre, unii din cei mai de seamă scriitori din a doua jumătate provin din Hispania, nordul Italiei și Gallia, ceea ce arată cât de rapid și adânc a fost procesul de romanizare. Provinciile occidentale romane dau Romei scriitori, oratori, comandanți de oști, senatori și înalți demnitari etc.; câteva nume mari care au rămas în istoria culturii o dovedesc: Seneca (filozoful) și nepotul acestuia, poetul Lucan, sunt spanioli, tot așa poetul Marțial și marele profesor de elocvență Quintilian; Plinius cel Tânăr vine din Gallia Transpadana ș.a.m.d.

În ce privește familia, nicăieri Tacitus nu ne amintește de părinții săi. Plinius cel Bătrân amintește în *Nat. Hist.* (VII, 76) despre un Cornelius Tacitus, cavalier roman, procurator imperial în Gallia Belgica; este probabil ca acesta să fi fost tatăl istoricului nostru. Un procurator era un însărcinat al împăratului într-o provincie de sub directă lui conducere și el se ocupa cu strângerea dărilor datorate tezaurului împăratului și cu administrarea bunurilor imperiale în acea provincie; procuratorii se recrutau din clasa cavalerilor, erau oameni de afaceri, de obicei cu o bună stare materială, adesea îmbogățiți prin funcția lor importantă.

¹) Tacitus, *Dialogus* 2.

Anul nașterii lui Tacitus, istoricul, se stabilește de cei mai mulți, prin diferite comparații, între 54 și 56 p.Chr., deci în primii ani ai principatului (domniei) lui Nero.

Târziu, într-una din scrisorile lui Plinius cel Tânăr către Tacitus, din care reiese că își trimiteau unul altuia lucrările și notau ce trebuie schimbat sau înlăturat, Plinius cel Tânăr continuă: „Cât de mult mă încântă ideea că, dacă posteritatea se va interesa de noi, se va vorbi peste tot locul în ce armonie, sinceritate și bună-credință am trăit noi! Va fi un lucru rar și deosebit că doi oameni, aproape egali ca vârstă și rang, care au însemnat ceva în literatura noastră – sunt silit să mă exprim despre tine mai moderat, fiindcă vorbesc totodată și despre mine –, și-au fost de ajutor unul altuia în lucrările lor. Eram un băiețandru când tu erai în floarea succesului și a gloriei, dar doream din inimă să-ți calc pe urme, să fiu și să fiu considerat, la mare distanță de tine, desigur, dar primul după tine”¹. Cartea a VII-a, din care face parte scrisoarea, a fost publicată prin anul 107 p.Chr.² Plinius cel Tânăr este născut în anul 61 sau 62 p.Chr.; avea atunci 45-46 de ani, iar Tacitus aproximativ 51-52. Tacitus însuși ne spune în lucrarea *Agricola*, publicată în anul 97 p.Chr.: „Agricola fiind consul (lucrul se petrecea în anul 77 p.Chr. – *n.n.*), mi-a promis că mi-o dă în căsătorie – eram tânăr pe atunci – pe fiica lui, care dădea deja cele mai frumoase speranțe, și după consulat mi-a dat-o de soție, iar el a fost pus imediat la conducerea Britanniei”³. Fata lui Agricola, singurul lui copil rămas în viață, se născuse în anul 65, avea la căsătorie 13-14 ani, iar Tacitus 22-23. Această căsătorie a avut mare influență asupra carierei lui politice; dacă despre părinții lui nu pomeniște nimic nicăieri, socrul său i-a fost, cum vom vedea, un adevărat părinte spiritual, iubit și admirat. Și-a făcut studiile la Roma și a avut parte de o educație foarte îngrijită, ferită de influențe dăunătoare. Nu-i de mirare că în prima sa lucrare, *Dialogus*, în care este vorba și de educația copiilor din familiile sus-puse, el

¹) Plinius cel Tânăr, *Ep.* VII, 20. ²) După cronologia stabilită de Th. Mommsen în *Indicele de nume la ediția Keil, 1870.* ³) Tacitus, *Agricola* 9.

critică cu asprime nepăsarea părinților față de copiii lor, prin gura unui personaj părtaș la discuție: „Dar acum, copilul abia născut este dat pe mâna unei servitoare, o grecoaică oarecare, căreia i se adaugă unul sau doi sclavi. Mințile lor, fragede și neștiutoare, sunt pe dată împuiate cu poveștile și cu prostiile lor și nimeni în toată casa nu se gândește la ce spune sau face în fața micului stăpân. Ba chiar nici părinții nu-i obișnuiesc pe micuți cu cinstea și cu modestia, ci cu nazurile și cu luarea în râs a celorlalți, prin care puțin câte puțin li se strecoară în suflet nerușinarea și disprețul de sine și de alții. Mie mi se pare că astăzi viciile proprii și caracteristice acestui oraș, gustul pentru comicării la teatru și pasiunea pentru luptele de gladiatori și cursele de care li se sădesc aproape în pânțele mamei. Mintea lor, invadată și stăpânită de asemenea preocupări, cât locșor mai poate lăsa pentru studiile nobile? La câți tineri poți găsi unul care să vorbească acasă despre altceva? Ce fel de conversații auzim noi, dacă intrăm cumva în sălile de clasă? Nici profesorii n-au alte convorbiri mai dese cu auditorii lor decât acestea. Ei își atrag școlarii nu prin seriozitatea învățăturii, nici prin probarea iscusinței minții lor, ci prin curtea pe care le-o fac și prin momelile flatării”¹.

Pe toate treptele de învățământ, profesorii erau plătiți de părinții școlarilor. Un băiat, după ce învăța scrisul și socotitul cu un învățător (*litterator*), era dat de părinți la școala, mai lungă și mai grea, a unui grămatic (*grammaticus*), care predă cunoștințe enciclopedice pe baza explicării textelor autorilor mari și, odată cu aceasta, cunoștințe gramaticale, de compoziție literară, de prozodie, cunoștințe de istorie, geografie, mitologie, studiul științelor etc. Cursul era plictisitor pentru copiii rău nărași și prost plătit, cum ne-o arată Iuvenal într-o satiră a sa.² Cei ai căror părinți aspirau pentru copiii lor la cariere mai înalte, politice sau militare își trimiteau tinerii la cursurile de retorică, pe care le predau profesorii numiți retori (*rhetoires*). Despre acest sistem de învățământ pentru formarea oratorului pe vremea sa vorbește

¹) *Idem*, *Dialogus* 29. ²) Iuvenal, *Sat.* VII, vs. 215–244.

Tacitus în opusul amintit¹ și îl condamnă. Cursul consta, după însușirea unor numeroase și minuțioase cunoștințe teoretice despre arta elocinței, din exerciții de declamație pe teme imaginare; unele, mai ușoare, numite *suasoriae*, aparținând genului deliberativ, își propuneau să convingă un personaj istoric, mitologic sau obișnuit să ia o anumită hotărâre; altele, mai grele, ținând de elocința judiciară, numite *controversiae*, tratau, fie în apărare, fie în acuzare, cauze fictive, ingenios complicate. Seneca (retorul), tatăl filozofului Seneca, ne-a lăsat o foarte interesantă colecție de asemenea exerciții de declamație, numită *Controversiae et suasoriae*, tratate de retori diferiți. Cum la Roma elocvența era o necesitate, avocat, om politic, comandant de oști etc. nu se puteau închipui fără instrucție și talent oratoric. Tacitus va fi urmat și el asemenea cursuri, căci condamnă sistemul și laudă formarea unui orator pe lângă un mare maestru și urmărirea activității acestuia în For, lupte adevărate, nu elocvență fantomatică.

La Roma, situația era tulbure. Tacitus a trăit ca adolescent ultimii ani ai domniei cabotinelui fantast, dezechilibratul Nero, ucigașul mamei, fratelui și al propriei soții, ca și al altor oameni de seamă, silit însă, ca și atâtea victime ale lui, să se sinucidă (la 9 iunie anul 68). Se sfârșea astfel dinastia iulio-claudiană și succesiunea ereditară a urmașilor lui Augustus. A urmat anul de groază (69 p.Chr.), și mai tulbure, al celor trei împărați: Galba, Otho și Vitellius, impuși de armate și răpuși prin luptele dintre acestea: Galba, ucis de soldații pretorienii la 15 ianuarie, Otho, care s-a sinucis la 17 august, după lupta de la Bedriacum, Vitellius, învins și ucis la 20 decembrie 69, leșul fiindu-i târât pe străzile orașului. Instaurarea lui Vespasian ca împărat în primăvara anului 70 p.Chr. a adus o epocă de pace, reorganizare, disciplină și reconstrucție, asemănătoare, respectând proporțiile, cu activitatea lui Augustus după terminarea Războiului Civil prin lupta de la Actium. Vespasian provenea dintr-o familie obscură. Născut în anul 9 p.Chr. într-un sat aproape de Reate (în ținutul sabin),

¹) Tacitus, *Dialogus* 34–35.

a parcurs o carieră normală, militară și politică, trecând prin toate treptele, până la cele mai înalte, făcându-se necesar prin onestitate, pricepere, experiență, răbdare și un mare simț al situațiilor, ocolind toate primejdiile la care era expusă orice înălțare: tribun militar în Tracia, quaestor în provinciile Creta și Cirenaica, edil la Roma (38) și pretor (39), legat de legiune sub Claudius în Germania Superioară și apoi în Britannia (43), proconsul în Africa (înainte de anul 62), general comandant în războiul iudaic (67), avea la sfârșitul anului 69, când a fost proclamat împărat de armata din Egipt, șaiszeci de ani. De câte ori îl pomeneste Tacitus în operele sale, vorbește cu pietate despre el, ca de o ființă predestinată spre salvarea și binele imperiului. Când Vespasian l-a însoțit pe Claudius în campania lui din Britannia drept comandant de legiune, Tacitus spune: „Acesta a fost începutul destinului ce se va împlini apoi: au fost potolite neamuri, au fost capturați regi și a fost desemnat de soartă Vespasian (*monstratus fatis Vespasianus*)”¹. În altă lucrare a sa, citim: „Că era destinat să domnească, el și copiii lui, am crezut-o numai după norocul ce i-a fost dat”². Vespasian a întemeiat o nouă dinastie, a Flaviilor, și a domnit între 69 și 79, iar fiii lui Titus între 79 și 81, și Domițian între 81 și 96.

Ne-am oprit puțin asupra lui Vespasian fiindcă în timpul domniei acestuia Tacitus și-a început cariera politică, fiind numit, probabil la recomandarea lui, quaestor și după aceea senator.

Suetonius ne spune: „Acesta a epurat cele două mari ordine (al senatorilor și al cavalerilor – *n.n.*), împluținate prin moartea în diferite moduri sau contaminate de vechea nepăsare, și, făcând un recensământ al senatorilor și al cavalerilor, le-a completat, înlăturând pe cei mai nevrednici și alegând în locul lor tot ce Italia și provinciile aveau mai onorabil”³. Tacitus s-a aflat printre aceștia.

Un alt personaj care a jucat un mare rol în cariera și în viața lui Tacitus a fost Cnaeus Iulius Agricola. Născut în anul 40 p.Chr.

¹) *Idem*, *Agricola* 13. ²) *Idem*, *Hist.* I, 10; II, 78; *Anale* III, 54; XVI, 5. ³) Suetonius, *Vespasian* 9.

la Forum Iulium (azi, Fréjus), în Gallia Narbonensis, trăindu-și copilăria și făcându-și studiile la Massilia (azi, Marseille), „reședință și centru al studiilor, localitate de plăcută sociabilitate grecească și totodată de un mod de viață provincială, măsurată”¹, Agricola era în anul 68, sub Nero, pretor la Roma; în anul 69, trece de partea lui Vespasian, proclamat în Egipt și Iudeea ca împărat, și este imediat numit legat pretorian (*legatus praetorius*) la comanda unei legiuni din Britannia. În anul 77 – era atunci consul supleant –, își logodește fiica, singurul copil, cu Tacitus, căsătoria urmând în anul 78 și, la jumătatea aceluiași an, pleacă în calitate de legat consular (comandant al armatei și guvernator al provinciei) în Britannia, unde va rămâne până în anul 85. Despre comandamentul Britanniei, acordat de Vespasian lui Iulius Agricola, Tacitus spune: „Faima nu greșește totdeauna; câteodată ea și alege”². O reflecție pe care ar fi fost îndreptățit să și-o atribuie și lui, căci după anul 75 scrisese prima lui operă: *Dialogul despre oratori*.

Lucrarea, o bijuterie a literaturii latine, *libellus aureus* (cărțica de aur), cum a numit-o un comentator, este dedicată lui Fabius Iustus, prieten al lui Plinius cel Tânăr și consul supleant în anul 102. Ea se prezintă sub forma unei conversații între mai multe persoane, imaginată că ar fi avut loc în anul 75. Scenariul este cel folosit de Cicero în *De oratore*. Precum acolo Cicero, ca să-și expună ideile despre arta elocvenței, imaginează că răspunde unei întrebări a fratelui său, neprezentându-și direct ideile, ci afirmând că reproduce relatarea cuiva despre o conversație dintre doi mari oratori din epoca precedentă, Crassus și Antonius, tot așa Tacitus imaginează că-i răspunde lui Fabius Iustus asupra cauzelor decadenței oratoriei din vremea sa, reproducând o discuție, la care el ar fi asistat, între Curiatius Maternus, în locuința căruia ar fi avut loc conversația, Marcus Aper, avocat de renume, și Iulius Secundus, „talentele cele mai ilustre ale forului nostru”; la discuție participă mai târziu – de asemenea un procedeu

¹) Tacitus, *Agricola* 4. ²) *Ibidem*, 9.

ciceronian – Vipstanius Messala, venit întâmplător în vizită la Maternus. Spre a da aparența unei discuții reale, conversația începe de la un fapt oarecare: Maternus făcuse de curând o lectură publică a unei tragedii a lui cu titlul *Cato din Utica*, subiect periculos. Aper se miră că Maternus, avocat și el, preferă să se ocupe cu poezia, și pledează avântat despre avantajele profesiei de avocat: poziție înaltă în societate, bogăție, viață îndestulată etc. Maternus răspunde că-și caută liniștea departe de agitația forului și de decăderea morală a acestei profesii, „căci practicarea recentă a unei oratorii lacome de câștig și stropite cu sânge (aluzie la delatori – *n.n.*), inventată ca să țină loc de armă“, nu-l atrage¹. În vizită la Maternus sosește atunci Vipstanius Messala, nume istoric în trecutul Romei. Avântat, Aper îi reproșează și acestuia că nu apreciază decât vechea oratorie și se pornește cu argumente avocățești împotriva lui Demostene și mai ales a lui Cicero, vorbind în apărarea noii elocvențe. După o intervenție calmantă a lui Maternus, urmează discursul lui Messala, care găsește explicația decăderii elocvenței din vremea lor în proasta educație dată copiilor, în decăderea moravurilor societății și în învățătura din școlile de retorică, imitație grecească, cu exercițiile lor pe teme fictive. Precum se vede, punctul de vedere al lui Messala este cel al moralistului, elogiator al vechilor timpuri. Intervine în discuție Secundus, tot atât de vehement ca Aper, dar din alt punct de vedere al problemei: „Marea elocvență, zice el, e ca flacăra: se alimentează prin combustibil, se întreține prin agitare și capătă strălucire arzând. Această cauză a dezvoltat elocvența celor vechi și în statul nostru. În acea atmosferă de dezordine și dezmăț (sub vechea Republică – *n.n.*), prin vălmășagul tuturor și în lipsa unui conducător unic (ca în Principat – *n.n.*), un orator era cu atât mai prețuit cu cât putea mai mult convinge o mulțime neștiutoare. De aici, neconținute propuneri de legi și dorințe de popularitate; de aici, discursurile în adunări ale magistraților ce-și petreceau la tribună aproape întreaga

¹) Tacitus, *Dialogus* 12.